

EL TEMPS

Álvarez

EL TEMPS publica aquesta setmana una entrevista al secretari general de la UGT de Catalunya, Josep Maria Álvarez, en què aquest fa una sèrie d'afirmacions que a molts lectors els poden resultar sorprenents. Álvarez es manifesta partidari del dret d'autodeterminació, de la plena sobirania de les organitzacions sindicals catalanes, i de la participació d'aquestes en el projecte de reconstrucció nacional. Hi ha molta gent que pensa i diu aquestes coses. La sorpresa –agradable sorpresa– és que les diga el dirigent de la central sindical considerada des de sempre com la més espanyolista de les que actuen a Catalunya.

El fet és que la UGT de Catalunya ha deixat de ser ja fa temps la corretja de transmissió del nacionalisme espanyol de rivet lerroquista de determinats sectors del PSOE. Quan Josep Maria Álvarez va accedir a la secretaria general del sindicat, ara fa sis anys, es va iniciar un canvi de rumb que, lentament però imparabile, ha canviat la UGT i li ha donat la volta gairebé com un mitjó. Álvarez –asturià, arribat a Catalunya fa escassament vint anys– va endegar una nova política que es pot resumir en quatre grans arguments: primer, alliberar el sindicat de la seua dependència quasi orgànica de l'aparell del partit socialista; segon, reforçar la sobirania de l'organització catalana del sindicat respecte de la direcció madrilenya per, com diu ell mateix, passar de ser la UGT "a" Catalunya a ser la UGT "de" Catalunya; tercer, obrir el sindicat a nous sectors socials i polítics, o, més col·loquialment, obrir portes i finestres perquè entre l'aire fresc; i quart, catalanitzar progressivament el sindicat, tant en llengua com en continguts. En llengua, perquè el sindicat, molt implantat en les zones industrials amb un alt nombre de castellano parlants, ha fet un gran esforç de normalització lingüística en

les seues relacions internes i externes. I en continguts, perquè ha treballat amb força per la construcció d'un marc català de relacions laborals autònom de l'espanyol.

Consolidat el canvi de rumb, ara la UGT de Catalunya pretén tendir ponts de diàleg i cooperació amb el nacionalisme de progrés, incloent-hi l'esquerra independentista representada per ERC. L'objectiu és, segons detalla el mateix Álvarez en l'entrevista, obrir el sindicat a sectors socials que fins ara no hi havien estat en contacte i que, fins i tot, consideraven la UGT com una organització anticatalanista. Es tracta d'una aposta arriscada, però imprescindible per a qualsevol sindicat que vulga créixer i aspire a representar tots els

treballadors i treballadores de Catalunya.

L'operació que han dissenyat Álvarez i el seu equip és, sens dubte, positiva per al país. Un dels dèficits més importants del projecte de reconstrucció nacional endegat a la transició ha estat la manca d'organitzacions obreres sobiranes i implicades en aquest projecte col·lectiu. El dèficit hi continua essent, però la nova línia política de la UGT de Catalunya, que se suma a l'inqüestionable compromís de

“La nova línia política de la UGT se suma al compromís de CCOO i altres sindicats amb el fet nacional. Això es arriscat, però imprescindible per a qualsevol sindicat que vulga representar tots els treballadors de Catalunya.”

Comissions Obreres i altres sindicats més petits amb el fet nacional, fa que gairebé el cent per cent de la representació de la classe obrera del Principat estiga sota les coordenades del catalanisme de mínims que ha garantit la convivència i la cohesió social els darrers anys.

El de la UGT és un primer pas. Queda molt lluny, encara, el dia que els treballadors i treballadores de Catalunya, dels Països Catalans, estiguen representats per centrals sindicals d'obediència estrictament catalana. La internacionalització de l'economia no pot ser una excusa per negar aquest objectiu. Participar amb veu pròpia en tots els fòrums mundials ha de ser una exigència de les centrals sindicals catalanes. ■